

Първо го чува в централния парк на Клуж. Този тъп, но пронизващ звук. Както някога, когато в комунистическото минало на румънския град жените ползваха тенджери със свирка, за да знаят кога млякото кипва. Същият жулещ ухото тон, само малко по-нисък и приглушен. Но сега беше постоянен.

От града най-напред избягаха враните, гълъбите, врабчетата и всички дребни гризачи. И макар някои да твърдяха, че първо са го чули там, в Park Central, звукът скоро ехтеше отвсякъде. Първо дойдоха репортери, после политиците направиха изявления, в които се казваше, че няма никаква опасност и нищо необичайно не е станало. Хората обаче малко по малко лудваха – не можеха да спят, не можеха да работят, нищо не помагаше, никаква изолация на прозорците не успяваше напълно да спре постоянния изнервящ фон. После дойде полиция от Букурещ, накрая – тайните служби се разтършуваха. Повече от седмица обаче никой не можеше да каже откъде идва Звукът. Всички почнаха да ходят с тапи в ушите, по-младите непрекъснато бяха със слушалки към мобилните си телефони, музикални плеъри или каквото преносимо устройство с музика можеше да се намери. После хората малко по малко почваха да си търсят причини да посетят роднини и приятели извън Клуж, да отидат на почивка, да си намерят работа някъде другаде. И макар някои предприемчиви хора да се опитаха да направят туристическа атракция от „чудото на Клуж“, градът скоро обезлюдя. Листата на дърветата изсъхнаха, цветята повехнаха. После Румъния потърси международна помощ, всякакви експерти запристигаха за по ден-два да инспектират града, но никой нищо не откри.

„Е, такова нещо никой не е виждал!“ - каза една жена в интервю за телевизията, която репортерите на централната новинарска емисия бяха изловили да чака влак на гарата. До нея се виждаха два огромни стари куфара.

Странно, жената хем беше притеснена, хем имаше и някаква гордост в гласа ѝ. Нещо радостно, което като да казваше: „Ето, виждате ли: и ние сме специални!“